

Laumoistaan karanneiden orpojen seurakunta

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani; [Teoblogi](#)

*“Kaksi niin erilaista ajattelijaa kuin **Dostojevski** ja **Luther** ovat samaa mieltä siitä, että ihminen on yhtä aikaa pyhä ja syntinen. Sama jännite virittyy äärimmilleen Kierkegaardin ihmiskäsityksessä. Ihminen on ruumiin ja sielun, ajan ja iäisyyden, äärellisyyden ja äärettömyyden, välttämättömyyden ja vapauden valtakuntien kansalainen. Hän on inkarnoitunut ristiriita. Mitä tietoisemmin hän kahtalaisuutensa ristin kantaa, sitä aidommin hän elää ihmisen elämää.”* (**Torsti Lehtinen** *Inter Cityn Väinämöinen* Kirjapaja-97s. 25)

Olen koko aikuisen ikäni kokenut itseni orvoksi sudeksi, joka etsii lammaslaumaansa. Välillä olen lampaan villoihin pukeutunut susi, ja välillä sudentaljaan piiloutunut lammas. Kotia en ole löytänyt sen enempää susien kuin lampaidenkaan laumoista. Omaakaan laumaa en ole halunnut perustaa (kuudessa lapsessa on ihan tarpeeksi paimentamista), vaikka se kaikenlaisten orpojen maailmassa olisi aika helppo nakki. Sitä paitsi levottomana seikkailijana ja intohimoisena tutkimusmatkailijana minusta tulisi aika huono paimen.

Silti on olemassa melkein näkymätön ja kaikista toistuvista turvarituaaleista vapaa yhteys muiden orpojen kanssa. Aina silloin tällöin maailmojen sumusta tulee vastaan yksilö, joskus harvemmin kokonainen ryhmä. Lyhyt kohtaamisen hetki on totuudellisuudesta läpikuultava kuin pakkasen raikastama valkeakuulas omena. Tuo pyhä hetki, niin surullisen lyhyt ja katoava, ja samalla niin lohduttavan ikuisen tuntuinen. Näissä kohtaamisissa minun velvollisuuden tuntoni, lojaalisuuteni ja haluni olla uskollinen löytyy. Sitä ei vain voi toteuttaa sopimalla nämä hetket säännöllisin väliajoin toistuviksi, tai organisoimalla niiden ympärille yhdistyssäännöin kokoon naulattu organisaatio, johon kuulutaan. Se toteutuu vain, jos suostuu jatkuvasti luopumaan, jaksaa kantaa yksinäisyytensä ja uskaltaa pysyä auki uudelle kohtaamiselle.

Kyllä minä vähitellen olen huomannut kuuluvani seurakuntaan. Alkuperäisistä laumoistaan karanneiden, ei-kenenkään-maan kansalaisiksi syntyneiden, vieraaseen maahan paenneiden, monen valtakunnan kansalaisten ja täysin passittomien orpojen epätodennäköiseen hataraan suhdeverkostoon ja täysin järjestäytymättömään muukalaisten seurakuntaan. Heidän kanssaan olen hetken kerrallaan kotonani.

Uskollisuus tälle seurakunnalle vaatii paljon kaaoksen ja turvattomuuden sietokykyä. Sen satunnaiset jumalanpalvelukset ovat täynnä kaipuusta kosteaa kohtaamisen iloa ja ikävästä märkää pyhää hiljaisuutta. Susilla on pesänsä ja lampailta aitauksensa, mutta näillä ihmisen tyttärillä ja pojilla ei ole pysyvää paikkaa mihin sydämensä kätkeytäisi. Tai on kyllä. Mutta se paikka on ikuisuuden ja katoavuuden jatkuvasti muuttuvassa kohtaamispaikassa.

Joskus ne osuvat Ystävyiden Majatalon kohdalle. Seuraavaa kohtaamista ei voi kalenteriin buukata tai tämän maailman kartalle sopia.

En sano että tämä on oikein, tai että näin pitäisi aina olla. En myöskään halua millään lailla mollata niitä, jotka ovat löytäneet olemassa olevista seurakunnista kodin, joissa voivat kasvaa. Itse asiassa tämän tekstin viimeistely keskeytyi puhelinsoittoon, jonka aikana rohkaisin soittajaa uudestaan liittymään metodistiseurakuntaan. Hän tiesi että se edellyttäisi nöyryymistä yhteyteen, joka ei kaikella tavalla vastannut hänen tarpeitaan. Samalla se edellytti varustautumista siihen, ettei enää alistuisi niihin nöyryytyksiin, joita oli aiemmin kokenut. Useimmissa kodeissa joutuu taistelemaan oikeuksiensa ja yksilöllisyytensä puolesta. Olkoon niin. Kaikki eivät vain selviä siitä. Siksi on niin paljon seurakunnallisesti kodittomia ihmisiä.

Toinen syy siihen voi olla autoritaarisuudelle allergisten ihmisten arkuus sitoutua mihinkään. Joka tapauksessa nyt vain on sellainen aika, että tällainenkin orpojen epäseurakunta on olemassa. Ehkä seuraava sukupolvi pystyy luomaan jotain pysyvämpää ja näkyvämpää, johon mahtuu tarpeeksi paljon siitä mitä elämä ja ikuisuus oikeasti on. Nyt kuitenkin lohduttaudun sillä, että Henki ei ole jättänyt orpoja yksin. Yksinäisyys voi edelleen tavoittaa yksinäisyyden ja syvyyden huuto kohtaa toisen syvyyden. Kolmas on läsnä orpojen satunnaisessakin kohtaamisessa.

